

К О Н В Е Н Ц И Я

СРЕЩУ УПОТРЕБАТА НА ДОПИНГ НА СЪВЕТА НА ЕВРОПА

(Ратифицирана със закон, приет от 36-о Народно събрание на 22 април 1992 г. - ДВ, бр. 36 от 1992 г.)

В сила за Република България от 1 август 1992 г.)

Обнародвана, ДВ, бр. 50 от 24 юни 1997 г.

ВЪВЕДЕНИЕ

Страните - членки на Съвета на Европа, другите държави, подписали Европейската културна конвенция, както и страните, подписали тази конвенция, считайки, че целта на Съвета на Европа е да осъществява по-тесен съюз между своите членове, за да съхраняват и развиват принципите и идеалите, които са тяхно общо наследство, и да благоприятстват техния икономически и социален напредък и съзнавайки, че спортът трябва да играе важна роля в запазването на здравето, моралното и физическото възпитание и в развитието на международното разбирателство; загрижени от все по-разпространяващото се използване на средства и методи за допингиране сред спортистите в спорта изобщо и от неговите последици за здравето на практикуващите и за бъдещето на спорта; отдавайки внимание, че този факт поставя в опасност етическите принципи и възпитателните ценности, изложени в Олимпийската харта, в Международната харта за спорта и физическото възпитание на ЮНЕСКО и Решение 76/41 на Комитета на министрите от Съвета на Европа, известно под заглавието "Европейска харта за спорта за всички"; вземайки предвид регламентите, политиката и декларациите, приети от международните спортни организации в областта на борбата срещу допинга; съзнавайки, че обществените власти и доброволните спортни организации имат допълващи отговорности в борбата срещу допинга в спорта и по-специално в гарантирането на доброто протичане - на принципите на "Феър плей" (честната игра) на спортните прояви, както и за защита на здравето на онези, които взимат участие в тях; признавайки, че тези власти и тези организации трябва да сътрудничат на всички подходящи равнища; припомняйки решенията срещу допинга, приети от Конвенцията на Европейските министри на спорта и по-специално Резолюция № 1, приета на 6-ата конференция в Рейкявик през 1989 г.; припомняйки, че Комитетът на министрите на Съвета на Европа вече прие Резолюция 67/12 върху допинга при спортистите, Препоръка № R /79/8 относно допинга в спорта, Препоръка № R /88/12 относно въвеждането на антидопингов контрол без предупреждение извън състезанията; припомняйки Препоръка № 5 върху допинга, приета от II Международна конференция на министрите и висшите служители, отговарящи за физическото възпитание и спорта, организирана от ЮНЕСКО в Москва през 1988 г.; решени да продължават и укрепват сътрудничеството си с цел да намалят и след известно време да елиминират допинга в спорта, като взимат предвид етическите ценности и практическите мерки, съдържащи се в тези инструменти, се договориха за следното:

Ч л е н 1

Цел на конвенцията

Страните с цел ограничаването и след известно време елиминирането на допинга в спорта се задължават да приемат в рамките на своите съответни конституционни разпоредби необходимите мерки за осигуряване на резултатите от разпоредбите на тази конвенция.

Ч л е н 2

Определение и поле на прилагане на конвенцията

1. За целите на тази конвенция:

а) под "допингиране в спорта" се разбира даването на спортистите или използването от последните на фармакологични класове от допингови средства или на методи за допингиране;

б) под "фармакологични класове на средства за допингиране или методи за допингиране" се разбира, с изключение на § 2, класовете от допингиращи средства и методи за допингиране, забранени от компетентните международни спортни организации и фигуриращи в списъците, одобрени от работната група, по силата на чл. 11;

в) под "спортисти" се разбира лица от двата пола, които обикновено взимат участие в организирани спортни дейности.

2. Докато не бъде определен списък на забранените фармакологични класове от допингови средства и методи за допингиране от работната група по силата на чл. 11, § 1, буква "б", се прилага списъкът, даден в приложение на тази конвенция.

Ч л е н 3

Координация вътре в страната

1. Страните съгласуват политиката и дейностите на своите правителствени служби и други заинтересувани обществени органи в борбата срещу допинга в спорта.
2. Те следят за практическото прилагане на тази конвенция и за удовлетворяване на изискванията на чл. 7, като поверяват при необходимост осъществяването на някои разпоредби и на тази конвенция на правителствен или неправителствен спортен орган, назначен за целта, или на някоя спортна организация.

Ч л е н 4

Мерки, предназначени за ограничаване на предоставянето и използването на забранени допингиращи продукти и методи за допингиране

1. Страните приемат съобразно случая законодателство, регламенти или административни мерки за ограничаване на предоставянето (и по-специално разпоредби, имащи за цел контролирането на движението, притежаването, вноса, разпределението и продажбата), както и използването в спорта на забранени средства и методи за допингиране и по-специално анаболните стероиди.

2. За тази цел страните, или при необходимост компетентните неправителствени организации, подчиняват критериите за отпускане на обществени средства на спортните организации на резултатното прилагане от тях на антидопинговите регламенти.

3. От друга страна, договарящите се страни:

а) подпомагат своите спортни организации за финансирането на антидопинговите контроли и антидопинговите анализи или чрез отпускане на помощи или на директни субсидии, или като се държи сметка за стойността на контролите и анализите при определянето на глобалната сума на помощите или субсидиите, давани на тези организации;

б) взимат подходящи мерки за отказване отпускането на средства за тренировъчни цели, на субсидии, идващи от обществени фондове на спортисти, които са били суспендирани в резултат на откриване на нарушение на регламента за допинга в спорта, и то през времето на суспендирането им;

в) поощряват и при необходимост улесняват изпълнението чрез своите спортни организации на антидопинговите контроли, поискани от компетентните международни спортни организации както по време, така и извън състезанията; и

г) поощряват и улесняват сключването от страна на спортните организации на договори, упълномощаващи екипи за антидопингов контрол, надлежно назначени да правят тестове на техни членове в други страни.

4. Страните си запазват правото да утвърждават антидопингови регламенти и да организират антидопингови контроли по собствена инициатива и на своя собствена отговорност, при условие че са съвместими със съответните принципи на тази конвенция.

Ч л е н 5

Лаборатории

1. Всяка страна се задължава:

а) да създаде или да улесни създаването на своя територия на една или няколко лаборатории за антидопингов контрол, достойни да бъдат официално утвърдени съгласно критериите, приети от компетентните спортни организации и одобрени от работната група по силата на чл. 11, § 1, буква "б";

б) да подпомагат своите спортни организации и да имат достъп до такава лаборатория на територията на друга от договарящите се страни.

2. Тези лаборатории се поощряват:

а) да вземат подходящи мерки за набирането и задържането, подготовката и преквалификацията на квалифициран персонал;

б) да предприемат подходящи програми за изследвания и развитие върху допинговите средства и използваните методи или които може да се предполага, че ще бъдат използвани за целите на допингирането в спорта, както и в областта на биохимията и аналитичната фармакология, за да се постигне по-добро разбиране на ефектите на различните субстанции върху човешкия организъм и на техните последици в областта на спортните постижения;

в) да публикуват и разпространяват бързо новите данни, получени от техните изследвания.

Ч л е н 6

Възпитание

1. Договарящите се страни се задължават да изработват и осъществяват при необходимост в сътрудничество със заинтересуваните спортни организации и със средствата за масови съобщения на възпитателни програми и информационни кампании, изтъкващи опасностите за здравето, идващи от допинга и опетняването на етическите ценности на спорта. Тези програми и кампании са предназначени едновременно за младежта в учебните заведения и спортните клубове и за техните родители, както и за спортистите в зряла възраст, за спортните ръководители и деятели, за треньорите. За лицата, работещи в областта на медицината, тези възпитателни програми подчертават важността на спазването на медицинската етика.

2. Договарящите се страни се задължават да поощряват и да развиват в сътрудничество със заинтересуваните регионални, национални и международни спортни организации изследвания, свързани с изработването на физиологически и психологически тренировъчни програми на научни основи при зачитане на неприкосновеността на човешката личност.

Ч л е н 7

Сътрудничество със спортните организации по въпроса за мерките, които последните трябва да вземат

1. Договарящите се страни се задължават да поощряват своите спортни организации и чрез тези организации международните спортни организации да разработват и да прилагат всички необходими мерки, зависещи от тяхната компетенция, за да се борят срещу допинга в спорта.

2. За тази цел те поощряват своите спортни организации да изяснят и съгласуват своите съответни права, задължения и задачи, по-специално като съгласуват своите:

а) антидопингови регламенти на базата на регламентите, приети от компетентните международни спортни организации;

б) списъци на фармакологичните класове на забранени допингиращи средства и методи за допингиране на базата на списъците, приети от компетентните международни спортни организации;

в) методи за антидопингов контрол;

г) дисциплинарни процедури с прилагане на международно признатите принципи на естествената справедливост и при гарантиране на основните права на спортистите, върху които тежи съмнение.

Тези принципи са следните:

I. Органът за инструкции трябва да бъде отделен от дисциплинарния орган.

II. Тези лица имат право на справедлив процес и правото да бъдат подпомагани или представлявани.

III. Трябва да съществуват ясни и приложими на практика разпоредби, позволяващи да се интерпелира срещу всяка произнесена присъда.

д) процедурите за прилагане на ефективни санкции срещу отговорни лица, лекари, ветеринари, треньори, физиотерапевти и други отговорници или съучастници на нарушаването на спортните антидопингови регламенти от страна на спортистите;

е) процедури за взаимно признаване на суспендирания и други санкции, наложени от други спортни организации в същата страна или дори в друга страна.

3. Освен това страните поощряват своите спортни организации за:

а) въвеждането в достатъчен брой, за да са ефикасни, на допингови контроли не само по време на състезания, но също и без предупреждение в подходящ момент извън състезанията; тези контроли трябва да бъдат провеждани по начин, равнопоставящ всички спортисти, да съдържат тестове, прилагани и повтаряни върху спортистите, взимани (избирани) при необходимост на принципа на случайността;

б) да сключват с организациите на спорта от другите страни споразумения, позволяващи подлагането на даден спортист, трениращ в една от тези страни, на проби, практикувани от упълномощения екип за антидопингов контрол на дадената страна;

в) да разясняват и хармонизират регламентите относно правото на участие в спортни състезания, които съдържат антидопингови критерии;

г) да поощряват спортистите към активно участие в борбата срещу допинга, водена от техните международни спортни организации;

д) да използват цялостно и ефикасно екипировката, поставена на тяхно разположение, за антидопингов анализ в лабораториите, посочени в чл. 5, както по време, така и извън спортните състезания;

е) да търсят научни методи за тренировка и да изработват ръководни принципи, предназначени да предпазват спортистите от всички възрасти и пригодни за всеки спорт.

Ч л е н 8

Международно сътрудничество

1. Договарящите се страни сътрудничат тясно в областите, посочени в тази конвенция, и поощряват подобно сътрудничество между други от своите спортни организации.

2. Договарящите се страни се задължават:

а) да поощряват своите спортни организации да работят в полза на прилагането на разпоредбите на тази конвенция в рамките на всички международни спортни организации, на които те са членки, по-специално чрез отказ да утвърждават официално световни или регионални рекорди, които не могат да бъдат такива поради положителните резултати от доказан антидопингов тест;

б) да развиват сътрудничеството между персонала на своите лаборатории за антидопингов контрол, създадени или функциониращи съгласно чл. 5;

в) да установят двустранно и многостранно сътрудничество между своите организации, власти и компетентни органи с цел да се достигнат на международно равнище целите, посочени в чл. 4, § 1.

3. Договарящите се страни, които разполагат с лаборатории, създадени или функциониращи съгласно критериите, определени в чл. 5, се задължават да подпомогнат другите страни да придобият опита, компетентността и техниките, които са им необходими за създаването на техните собствени лаборатории.

Ч л е н 9

Огласяване на информацията

Всяка договаряща се страна предава на генералния секретар на Съвета на Европа (на един от официалните езици на Съвета на Европа) всички необходими информации, отнасящи се до законодателните или други мерки, които тя е взела с цел да се подчини на разпоредбите на тази конвенция.

Ч л е н 10

Надзорна група

1. За целите на тази конвенция е учредена надзорна група.

2. Всяка страна може да бъде представена в надзорната група от един или няколко делегати. Всяка страна има право на един глас.

3. Всяка държава, посочена в чл. 14, § 1, която не е страна по тази конвенция, може да бъде представена в надзорната група от един наблюдател.

4. Надзорната група може да покани всяка държава, която не е член на Европейския съвет и която не е страна по тази конвенция, и всяка заинтересувана спортна или професионална организация да бъде представена от един или няколко наблюдатели на своите заседания.

5. Надзорната група се свиква от генералния секретар. Тя провежда първото си заседание в най-кратки срокове и във всеки случай по-рано от една година, считано от датата на влизане в сила на конвенцията. След това тя се събира всеки път, когато се окаже необходимо, по инициатива на генералния секретар или на една от страните.

6. Мнозинството от страните представлява необходимият кворум за провеждане на заседание на надзорната група.

7. Надзорната група заседава при закрити врати.

8. Освен ако не е посочено друго в разпоредбите на тази конвенция, надзорната група определя свой вътрешен регламент и го приема с консенсус.

Ч л е н 11

1. Надзорната група е натоварена да следи за прилагането на тази конвенция. Тя може по-специално:

а) да преразглежда непрекъснато разпоредбите на тази конвенция и да разглежда измененията, които биха могли да бъдат необходими;

б) да одобрява списъка и всяко евентуално ревизиране на фармакологическите класове на забранени допингиращи средства и методи за допингиране от компетентните международни спортни организации, посочени в чл. 2, § 1 и 2, и критериите за акредитиране на лабораториите и всяко евентуално ревизиране (перазглеждане), приети от същите организации, посочени в чл. 5, § 1, буква "а", и определяне на датата на влизане в сила на взетите решения;

в) да провежда консултации със заинтересуваните спортни организации;

г) да отправя към страните препоръки, относно мерките, които трябва да се вземат за осъществяване на тази конвенция;

д) да препоръчва необходимите мерки за осигуряване на информацията на компетентните международни организации и на публиката за работите, предприети в рамките на тази конвенция;

е) да отправя до Комитета на министрите препоръки, отнасящи се до поканването на държави, които не са членки на Съвета на Европа, да се присъединят към тази конвенция;

ж) да формулира всякакви предложения, имащи за цел подобряването на ефикасността на тази конвенция.

2. За изпълняване на мисията си надзорната група може (по своя собствена инициатива) да предвижда заседания на групи от експерти.

Ч л е н 12

След всяко от заседанията си надзорната група представя на Комитета на министрите на Съвета на Европа доклад за работата си и за действието на конвенцията.

Ч л е н 13

Изменения и поправки в членовете на конвенцията

1. Изменения и допълнения в членовете на тази конвенция могат да бъдат предложени от една страна, от Комитета на министрите на Съвета на Европа или от надзорната група.

2. Всяко предложение за изменение се съобщава от генералния секретар на Съвета на Европа на заинтересуваните държави, посочени в чл. 10, и на всяка страна, която се е присъединила или е била поканена да се присъедини към тази конвенция съгласно разпоредбите на чл. 16.

3. Всяко изменение, предложено от някоя страна или от Комитета на министрите, се съобщава на надзорната група най-малко два месеца преди заседанието, на което изменението трябва да бъде проучено. Надзорната група представя на Комитета на министрите мнението си относно предложеното изменение, при необходимост след консултация с компетентните спортни организации.

4. Комитетът на министрите проучва предложеното изменение, както и всяко мнение, представено от надзорната група, и може да приеме изменението.

5. Текстът на всяко изменение, прието от Комитета на министрите, съгласно § 4 на този член се предава на договарящите се страни преди приемането му.

6. Всяко изменение, прието съгласно § 4 на този член, влиза в сила на първия ден на месеца, последвал изтичането на едномесечния срок от датата, на която всички страни са информирали генералния секретар за приемането на даденото изменение от тях.

Ч л е н 14

Заключителни клаузи

1. Тази конвенция е открита за подписване от страните - членки на Съвета на Европа, от другите държави, страни в Европейската културна конвенция, и от държавите, които не са членки и които са участвали в изработването на тази

конвенция, които могат да изразят съгласието си да бъдат обвързани чрез:

- а) безрезервно подписване без ратификация, приемане или одобряване; или
- б) подписване с уговорка за ратификация, приемане или одобряване.

2. Инструментите за ратифициране, приемане или одобряване се представят на генералния секретар на Съвета на Европа.

Ч л е н 15

1. Конвенцията ще влезе в сила от първия ден на месеца, последвал изтичането на едномесечния срок след датата, на която пет държави, от които най-малко четири държави - членки на Съвета на Европа, са изразили съгласието си да бъдат обвързани с конвенцията съгласно разпоредбите на чл. 14.

2. За всяка държава, подписваща конвенцията, която ще изрази по-късно съгласието си да бъде обвързана от конвенцията, тя ще влезе в сила в първия ден, последвал изтичането на едномесечния срок след датата на подписването или депозирането на инструмента за ратификация, приемане или одобряване.

Ч л е н 16

1. След влизането в сила на тази конвенция, Комитетът на министрите при Съвета на Европа след консултация с договарящите се страни може да покани всяка държава, която не е членка, да се присъедини към конвенцията чрез решение, взето с мнозинство, предвидено в чл. 20.d на Устава на Съвета на Европа, и с единодушие на представителите на договарящите се държави, имащи право да заседават в комитета.

2. За всяка присъединяваща се държава конвенцията ще влезе в сила в първия ден на месеца, последвал изтичането на едномесечния срок след датата на депозирането на инструмента за присъединяване при генералния секретар на Съвета на Европа.

Ч л е н 17

1. Всяка държава може в момента на подписването или в момента на депозирането на своя инструмент за ратифициране, приемане или одобрение или присъединяване, да посочи територията или териториите, за които ще се прилага тази конвенция.

2. Всяка държава може във всеки следващ момент чрез декларация, отправена до генералния секретар на Съвета на Европа, да разшири прилагането на тази конвенция върху всяка друга територия, посочена в декларацията. Конвенцията ще влезе в сила по отношение на тази територия в първия ден на месеца, последвал изтичането на едномесечния срок след датата на получаването на посочената декларация от генералния секретар.

3. Всяка декларация, формулирана съгласно § 1 и 2, може да бъде оттеглена, що се отнася до всяка територия, посочена в тази декларация, чрез забележка, адресирана до генералния секретар. Оттеглянето влиза в сила от първия ден на месеца, последвал изтичането на шестмесечния срок след датата на получаване на забележката от генералния секретар.

Ч л е н 18

1. Всяка договаряща се страна може във всеки момент да денонсира тази конвенция, отправяйки една забележка до генералния секретар на Съвета на Европа.

2. Денонсирането влиза в сила от първия ден на месеца, последвал изтичането на шестмесечния срок от датата на получаването на забележката от генералния секретар.

Ч л е н 19

Секретарят на Съвета на Европа отбелязва за договарящите се страни, за другите държави - членки на Съвета на Европа, за другите държави - страни в Европейската културна конвенция, за държавите, взели участие в изработването на тази конвенция, и за всяка държава, която се е присъединила или е била поканена да се присъедини:

- а) всяко подписване съобразно чл. 14;
- б) депозирането на всеки инструмент за ратификация, приемане, одобряване или присъединяване съобразно чл. 14 или чл. 16;
- в) всяка дата на влизане в сила на тази конвенция съобразно чл. 15 или чл. 16;
- г) всяка предадена информация по силата на разпоредбите на чл. 9;

д) всеки доклад, изготвен в приложение на разпоредбите на чл. 12;

е) всяко предложение за изменение и всяко прието изменение съобразно чл. 13 и датата на влизане в сила на това изменение;

ж) всяка декларация, формулирана по сила на разпоредбите на чл. 17;

з) всяка забележка, отправена в приложение на разпоредбите на чл. 18 и датата на влизане в сила на денонсирането;

и) всеки друг акт, забележка или съобщение, отнасящи се до тази конвенция.

Изработена в Страсбург на 16 ноември 1989 г. на френски и на английски език, като двата текста са еднакво достоверни, в един-единствен екземпляр, който ще бъде депозиран в архивите на Съвета на Европа. Генералният секретар на Съвета на Европа ще предаде напълно еднакво копие със сертификат на всяка държава - членка на Съвета на Европа, на другите държави - страни в Европейската културна конвенция, на държавите, които не са членки и са участвали в изработването на тази конвенция, и на всяка държава, поканена да се присъедини към нея.